

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R.
D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, A. M.DC.XXIX

Feria II. Post Domin[icam] II. Qvadragesimæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56232)

solum voluntas diligit. Et cum miserum hoc corpus vna cum anima, gloria illius particeps reddi debeat, (quandoquidem tantum quantum anima laboravit, & sudavit) & cum id ipsum impassibile, immortale, & instar solis splendidum reddi necesse sit; obsecramus Domine, vt aptum velis id reddere & idoneum: fac vt pœnis & molestiis incumbat, ieiunia colat, austeritates & vitæ rigores sustineat, & in penitentia perseueret: fac vt genua te solum adorent, lingua te solum confiteatur; oculi in lacrymas tantum resoluatur, pectus singultus effundat, ac manus in corpus tantum insurgat, & de præteritis delictis ab eo vindictam exigant: nec amplius corpus gula, & abdomini seruiat, genio non amplius indulgeat, aut libidinibus impuris; voluptatibus te amplius transuersum rapi patiat. Sed fac, vt tibi vna cum anima gratum hac in vita obsequium præster: quo ambo post hanc vitam, non dico Transfigurationem in monte Thabor, sed in celestibus habitaculis diuinam tuam essentiam contemplari mereatur; ad quam nos Pater, & Filius, ac Spiritus S. perducere dignentur. Amen.

FERIA II. POST DOMIN. II.
QVADRAGESIMÆ.

Partitio.

- I. De Prædestinatione & reprobatione.
- II. De infelicitate animæ in peccatis obdurata.
- III. Querendum esse Deum.
- IV. Memerandum & cauendum istud, mori in peccatis.

Ego vado, & queretis me, & in peccatis vestris moriemini. Ioan. 8.

FIGVRA.

LEGIMVS in libris Paralipomenon, Azariam Prophetam, futuram Asæ Regi Iuda calamitatem, & mala quæ passurus erat, prædixisse: Quamdiu, inquit, legem Domini secutus es, semper tibi beneficia plurima

contulit, atque omnibus in rebus tibi benefecit: quoties eius opem in negotijs & rebus dubijs inuocasti, semper tibi quam promptissime præsto affuit; & vix cum quærere incipiebas, quin statim tibi auxiliaturus occurrebat. At è contra, si semel te reluctari, & legem eius infringere, & cultum deserere contigerit; vix eum relinquere incipies, quin te magis adhuc relinquet & abominabitur; & venient forsitan tempora, quibus eum quæsiturus sis, & non reperiturus, cum tu eum inuocaturus, & ille te neglecturus. O minas horrendas, ô prælagia Prophetica *omnia contingebant eis in figuris* Eiuſce rei figuram, Auditores, hodierno in Euangelio legimus. Audimus hic namque non quidem Prophetam, sed Prophetarum omnium principem Iesum, Pharisis ac Scribis eadem plane interminatam. Reluctamini aduersus me popule rebellis ac pernicax, derelinquitis me, ego quoque vos omnes derelinquam; atque ex hoc iam tempore desero: & mihi credatis velim, ventura aliquando tempora, quibus me quæretis, & non inuenietis, & quibus in peccatis vestris moriemini verba horrenda & terribilia: quæ vt vere ac plene intelligere possitis, Spiritus Sancti auxilium nobis adesse, intercessione Deiparæ, Aue Maria dicentes, rogetemus.

Sublimia illa de prædestinatione Sanctorum, & reprobatione impiorum mysteria, a deo obscura & inuoluta sunt, vt nulla vis sit ingenij, quæ non cedat; nulla audacia & præsumptio, quæ non formidet; nullum pectus, ad damnum quod non pauca; nulla mens ea concipere gestiens, quæ non horreat & præ metu contremiscat. An non enim terribile & horrendum est, audire, nedum credere, Deum ab omni æternitate creaturas suas antequam quidquam meritorum vel demeritorum facerent, has ad æternam beatitudinem, illas ad æterna supplicia destinasse: *Eſau odio habui*, vide damnationem; *Iacob autem dilexi*, vide prædestinationem ad gloriam. O rem nouam & inauditam! è duobus in ventre matris conclusis, hunc ad gloriam & illum ad damnationem æternam, antequam in lucem edantur, aut lumen solis intueantur, seligi, omnem admirationem superat. Video profunda illa iudicia etiam

1. Cor. 10.

I.

Mar. 1.

Prædesti-
nationis &
damnatio-
nis figura.

etiam diluuij tempore locum habuisse: hic enim octo animæ arca inclusa aquis diluuij supernatant, ecce prædestinationis figuram: illic vero reliqui omnes naufragium patiuntur, & vadis immerguntur; signum hoc reprobationis. Eius vero rei è veteri vobis testamento figuras depromam.

Dan. 1.

Nabuchodonosor cum Ierosolymorum ciuitatem destruxisset, pulcherrimos quosque & forma decoros ex Hebræorum pueris seligi iussit, reliquos in captiuitatem abduci. Et ait rex *Asphenes preposito Eunuchorum, ut introduceret de filiis Israel, & de semine regio, pueros in quibus nulla esset macula, decoros forma, & eruditos omni sapientia, qui stare possent in palatio regis.* Ad eundem modum Nabuchodonosor ille cælestis, numen illud æternum, cum ab omni temporum æternitate, generalem mundi ruinam & destructionem præuideret, ex omni hominum multitudine, pulcherrimos quosque selegit, ut coram facie sua, & in aula cælesti, beatitudine æterna fuerentur, reliquam vero turbam repudiavit, atque infernalibus vinculis ac claustris mancipauit. Moses Hebræorum dux ac tutor, cum Ægypto egredereur, omnem Israelitarum populum in duas turmas discreuit; sex scilicet tribus, è nobilibus matribus, Rachele ac Lia, aliisque liberis mulieribus prognatas, in monte Garizin subsistere, ac castrametari voluit, ut in eo populo Israelitico benedicerent: sex vero reliquas, ignobili scilicet profapia oriundas, & quarum matres feræ aut vernaculae fuerant, montem Hebal è regione ad maledicendum voluit conscendere. Eodem modo & magnus ille mundi rector Deus, cum vniuersos homines in mente sua præuideret, in duas eos partes distribuit, hos ut benedictionibus & gloria ab eo cumularentur, prædestinatos nimirum; illos vero ut maledictionem subirent, videlicet reprobatos, & reiectos. *O altitudo diuitiarum sapientia & scientia Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius!*

Dent. 27.

Eodem tempore & eodem carcere duo captiui in Ægypto egrediebantur, verum diuersa omnino sorte, vnus honoribus à Pharaone subuehendus, extremo alteri supplicio

Rom. 11.

afficiendus. Restituitque alterum in locum suum, ut pririgret ei poculum, alterum suspendit in patibulo. Ex æternæ illius præscientiæ lateribus & abditis eodem momento duo captiui egrediuntur, improbi scilicet & electi, verum diuerso fine. Electi nimirum ut regijs honoribus afficiantur, gloriæque participes reddantur: reprobi vero ut æternis supplicijs cruciatibusque mancipentur. An non eadem ex fornace ardentes prunas, & carbonnes atros educi videmus? non aliter quoque è diuinorum iudiciorum fornace eodẽ momento & prædestinati, velut candentes prunæ, & reprobi, velut atrii carbonnes, prodeunt.

Gen. 49.

Propius rem adhuc Paulus visus est tetigisse, cum figulum ex eadem argilla vas vnũ in honorem, alterum in contumeliam effingere. Ita quoque summus ille figulus, & omnium conditor Deus, ex eadem creaturarum suarum massa, hos in vasa honoris, ut gloriæ suæ aliquando participent, illos vero in vasa contumeliæ, ut in æternam damnationem æternaque supplicia præcipitentur, conformauit.

Atque hæc quidem omnia Auditores, ut hinc infinitam suam misericordiam, illinc vero iustitiæ suæ zelum declararet: non secus ac rex, qui bonis & benemeritis beneficia conferendo, bonitatem & clemenciam; sceleratos vero castigando iustitiam atque equitatem demonstrat. Verum cogitare vos velim, hanc quidem Electorum prædestinationem, absque vlla meritorum præuisione contingere: reprobatorum reprobationem sine peccatorum, que commissuri sunt, præuisione nequaquam fieri itaque; ut dicere liceat, non aliam prædestinationis causam esse, quam meram Dei voluntatem, eiusque beneplacitum, & reprobationis non aliam quam peccata quæ ab hominibus perpetranda sunt. Vtrumque respectu Dei certissimum est, & necessarium: at non respectu hominum. Vtrumque contingens est, & Prædestinatum ac voluntas efficiunt, ut vtrumque præuisis fieri necesse sit. Verum jam profunde nitentis abyssos istas rimati & scrutati sumus: reprobatio non enim tendere datur ulterius: timenda potius

Simile.

Rom. 9.

Pal.
3. R.

O.
1er.

potius sunt Dei iudicia & admiranda, quam curiosius dicendo nucleanda, & indaganda.

Euangelium quidem hodiernum paucis utrumque & non adeo seuerè perstringit: & non nisi exigua quædam hic reprobationis apparet interminatio: *Queritis me & non inuenietis, & in peccatis vestris morietur.* de his igitur minis iam loquamur, ac deinde de prædestinationis agemus.

Nihil ani-
me accide-
re potius po-
tuit quam à
Deo deseri.
p. 1.

Nihil est omnino quod maiorem animæ calamitatem aut detrimentum afferat quam si à Deo derelictam gratiaq; eius destitutam & penitus spoliatam se videat. Quemadmodum enim nihil acerbius aut funestius reginæ Vasthi potuit accidere, quam à marito suo, à rege, à Principe suo speram & respectam esse: ita quoque nihil tristius aut calamitosius animæ euenire potest, quam à sponso suo, à rege suo, deniq; Deo esse derelictâ. Sane si cæli influxus suos cælestes vel ad modicum tempus denegarent, tota hæc mundi machina, ô Philosophi, non subsisteret, at omnia inter se confunderentur, ac veluti nouum chaos in rerum natura exoriretur. Quid igitur de anima fieri dicemus, à qua Deus supernaturalem gratiæ suæ influxum retrahit, & penitus denegat? Audite quid in hanc rem dicat Dauid, *Animam meam sicut terram sine aqua tibi:* Eliæ precibus factum est, ut trium & dimidij annorum spatio Samariæ agros pluuia non irroraret, ita vt omnia circumquaque emorerentur, fluij exsiccarentur, herbæ arefcerent, animalia languerent, arque vbique tristis mortis facies appareret. Quid igitur faciet anima, cum illi Deus pluiam & cælestem defluxum denegarit, quando catarractas & orificia misericordiæ obstruxerit & obrurari.

Psal. 142.
3. Reg. 18.

Os. 9.
Ierem. 9.

Hinc factum est, vt quando Dominus Israelitis timorem incurrere vellet, illis eos à se deferendos interminatus sit, vtpote quo nihil ijs tristius aut acerbius posset accidere. *Va eis cum recessero ab eis;* & Ieremias: *Erudite Ierusalem, ne forte re uadat anima mea à te.* Nihil enim adeo Dauid Rex metuebat, quam à Domino deseri: atque ideo lachrymans orabat, *Domine ne di, cesseris à me.* & cum cælum oculis tantum amisisset, exclamabat gemens, *Vt quid Domine recessisti longe?*

Tom. 2. Bessai Quadrag.

accede iterum, accede & lumine tuo illustra.

Heliseus cum Eliam magistrum sibi eripi, ac se ab eo destitui videret, lamentabatur, ac gemebat tam insigni & tam sancto se magistro priuari, exclamans, *Pater mi, curruis Israel;* & auriga eius. Quid igitur miseram animam facere par est, cum illam Deus relinquit, quando gratiarum influxum ei denegat, in primis vero, quando eam odio prosequitur: *Odisi namque omnes, qui operantur iniquitatem,* quibus illam lacrymis, quibus gemitibus ac suspirijs decessum hunc & orationem deplorare necesse est?

4. Reg. 2.
Allegoria.

Hinc igitur discant Christiani, id ipsum Id gratia in gratiam in anima, quod anima in corpore, anima præstare: anima enim caduco & fragili huic quod in corpore suo esse, vitam, sentie ad vim, corpore a- & cæteras omnes naturales operationes sub anima præministrat. Gratia quoq; non minora anima stat. suppeditat, esse scilicet plane diuinum, vitam spiritualem, rerum cælestium gustum, & ad omnia sancta & pia opera motum & agilitatem singularem. Nam quemadmodum corpus hoc nostrum anima orbatum & destitutum, non nisi exanime cadaver est: ita queque anima, quam gratia destituit, penitus mortua est atque pabulum facta inferni, mors quippe peccatorum pessima.

Psal. 33.

Insignis
conceptus.

Reducite quæso in memoriam Auditores quod in passione Domini contigit prodigium: vt scilicet Christo in cruce moriente atque ex hac vita proficiscente tenebræ factæ sint super vniuersam terram, vt terra contremuerit, sol deliquium passus fuerit, ac tota mundi machina dissoluenda & in nihilum redigenda visa sit. Hoc ipsum quotidie in nobis accidere certissimum est, quando scilicet Christum, vt Paulus loquitur, peccatis nostris iterum cruci affigimus, cruci inquam animæ, & ille à nobis discedit: tunc tenebris vniuersam animæ essentiam cooperiri, solem rationis deliquium pati, terram concupiscentiæ & affectuum contremiscere, peccatorum ac flagitiorum sepulchra referari, columnas gratiarum diffindi, denique omnia interius confundi ac pessum ire cernimus. Non igitur sine causa Pharisæis comminatur, dicens, *Ego vado.*

Math. 27.

Lib. 8. de cae-
la cap. 7.

Docuit olim magnus ille Philosophus Aristoteles, & accessum & recessum solis corruptionis & generationis in hoc inferiori hemisphaerio causam existere: verum multo maiori cum ratione dicere poterimus, gratia accessum & recessum, generationis & corruptionis in anima causam esse: eius enim accessus eam à vitij retrahit, recessus in iisdem obdurat: ea praesente virtutes in anima vigent, merita ac bona opera efflorescunt, absente vero eadem, poena & culpae in animam ingruunt, eamque deprauant.

Rom. 9.

Dico igitur cum D. Paulo, cui vult miseratur, ecce eius accessum, ecce conuersionem:

Exod. 4.

Et quem vult in durat, ecce recessum, ecce obstinationem. Illic de praedestinatione sermo est, hic minae de reprobatione. Apertius adhuc in Exodo, vbi Dominus ad Moysen ait, Ego indurabo cor Pharaonis. vbi Augustinus exclamat, Nisi cum absuerit gratia mea, obdurabit eam nequitia sua: atque hoc egregia similitudine declarat. Quemadmodum enim cum terra tota gelu contricta est, & obduruit, sole accedente ac radijs eam feriente, omne statim gelu dissoluitur, ac terra emollescit: ac sole occidente, ac radios subducente, ecce tibi iterum gelu omnia rigescere, & in primam duriciem conuerti. Ita quoque cum anima nostra fieri videmus, quae cum congelata est: & peccati frigore, frigore inquam Boreali, cum quo Boreas noster non est comparandus, induruit, vbi primum gratiae calor supernaturalis accedit, & eam radijs ferit, omnia statim dissoluntur, omnia emollescunt, ac prior illa durities abscedit. Verum vbi gratia iterum recessit, omnia nouo gelu incipiunt rigescere, & pernicacia obstinationeque animam inuadunt.

Aug. ser. 88
de temp.

Similitudo

qua ostenditur,

unde

peccatoris

in peccatis

obdurari

contingat.

Calu. 1. inst.

cap. 17.

Deus omni

bus & sin-

gulis gratia

confert, qua

sufficiens

saluari pos-

sunt, non ta-

men effica-

cem.

Clementissimus igitur Dominus peccatores positue non obdurat, vt nefandus ille Caluinus blasphemans asserit, at tantum per accidens, & permissiue: cum scilicet ijs gradibus gratiam & auxilium subtrahit. Et quamuis Deus confert, quae nulli sufficientem, quae conuertatur & saluificentur, gratiam neget: aliquibus tamen, iusto suo iudicio, eam haud ita liberaliter, aut non ita magnam confert, vt quibusdam, idque propter grauissima, quae prius commiserant delicta in quorum poenam & castigationem

obstinationem illam & obdurationem in animam imittit, vnde illa profecta sunt.

Similitudine porro & exemplo rem explicemus. Si medico diuersa & morbo consentanea medicamenta praescribenti, aeger parere nolit, & in contrariam partem, vitia & noxia comedendo, & à salubribus abhorrendo, annitatur, aegrotum vero interea mori contingat, nulla culpa medico quasi minus perito aut minus diligenti imputanda est: at omnia in aegrum parere detrectantem refundenda sunt. Ita quoque de medico animae dicendum est: qui cum peccatorem, veluti aegrotum praescripto suo parere nolentem, & omnia contraria facientem, deserit: quid ei grauius, vel respectu obstinationis, vel perditionis, damnationis accidit, non Deo, sed aegroti refractario; qui proprii exitij causa existit, imputandum. Ieremias hinc à similitudine nostra non discedens ait, Curauimus Babylonem, & non est sanata: relinquamus Ierem. 2. eam, & hodie Euangelij nostri lectio, Ego vado. ac si diceret: Iam triginta tribus annis in mundo vixi, tanto tempore vobis praedicaui, & vt ad me conuertamini, me agnoscat, poenitentiam agatis, admonui: interea tamen me & verba mea contemnitis, Omnia vobis, quae ad sanitatem vestram facere videbantur, remedia fuggesti & proposui: praestitum quidquid in perito & diligenti medico desiderari posset: igitur iam dico vobis, Ego vado: Et si in peccatis vestris moriamini, non mihi, sed vobis ipsis ascribendum est.

Ego vado, & quonam Domine: quo tendis, quo proficisceris? Mane nobiscum Domine, quoniam aduersa fecit, iam enim sero est, vita nostra in extremis est, ad vesperam aetatis iam ferme deuenimus, candelae nostra iam ad finem vergit, exiguus nobis vita superest terminus: ne igitur nos iam deserat: si tamen penitus tibi in animo abire insederit, nos saltem te sequamur. Sed quid? ais nos sequi non posse, iter in longinquas te regiones parare, quo sequi foret perdifficile, Ego vado, quonam, & in quas regiones? quo vos non potestis venire.

O mysteria, & res admirabiles! vadit ad passionem, properat ad crucem, quo nos, tanta & tam graui supplicia, cruciatibusque tolerat.

toleraturi, tam ignominiosam mortem subituri, sequi non possumus. Vadit peccatis totius mundi satisfactorius, quo creatura nulla poterat pertingere. Vadit ad dexteram Patris, ad quam nec Apostoli, nec ipsi Angeli aspirare poterant: *Cui enim aliquando dixit Angelorum, Sede a dextris meis?* nec ipsa quidem Virgo Deipara. Licet enim illa super omnes Angelorum choros sublimata sit, non ideo tamen ad dexteram Patris in regno cœlorum confidet.

III. Relinquamus igitur iter hoc incognitum, & viam inuiam nobis & inaccessam: ac nostram potius viam insistamus, textum Euangelij prosequendo. *Et queritis me*, est hoc thomachantis animi iudicium, quasi dixisset: Generatio prava ac viperarum genimina, ego de celo descendi vt te quaram: non agnita nouem oues in deserto reliqui, omnes, inquam, Angelorum turmas & legiones, vt te miseram ouiculam, errantem & scabie putidam quærerem. Tanto iam te quæro tempore per decliua & accliuia, per deserta, per agros te indago, vt ad ouile reducam, & venire renuis. Vado igitur, & scio venturos aliquando dies, misella, quibus me quæras, sed dico tibi, non me inuenies.

Judæi Mes-
siam quæ-
runt, & in-
uenire ne-
sciunt.
Esa. 55.
Deus vitæ
huius tem-
pore quæ-
rendus est.

Sane quæsiuistis illum, ô Judæi, in sepulchro, & minime reperire potuistis? quæsiuistis tum cum Roman. Imperatores Titus ac Vespasianus vallo vos cinxerunt, quinetiam nunc hodierna die, in Vestro Thalmud, in Rabinorum scriptis, in Prophetiarum vestrarum scrutis cum scrutamini, idque ipsis mille & sexcentis annis, *Et non inuenietis amplius*, abiit, decessit, euasit. *Querite igitur Christiani Christum Dominum dum inueniri potest, inuocate eum dum prope est.* & *Dum tempus habemus, operemur bonum*: dum sol in nostro adhuc horizonte est, operibus incumbamus: nec expectandum est, donec luna surgat, & ruat Oceano nox. Non est ad vesperam quærendam Deus, vsq; ad noctem non est expectandum, nec in vitæ finem & senium conuersio differenda est. O nos miseros, & frigidios! nos Deum festis sacrisque diebus solum quærimus, quærimus in periculis, necessitatibus, morbis, constituti in extremo mortis articulo: at cum fortuna ar-

ridet, & omnia nobis ad votum fluunt, illi negligimus, & de manibus nostris elabi patimur.

At in hac vita quærendus est, vt peccatorum veniã consequamur, non vero in altera; *Luc. 16.* tunc enim quæremus, & non inuenimus. *Matth. 25.* Serius illi inuocasti ô epulo: serius venistis *Gen. 22.* & clausa ianna insensatae virgines: nimis diu ô Esau venatus es. Vos vero apud inferos damnatae animæ frustra Dei misericordiam amplius inuocatis: & vos purgatorij incolæ, nolite de Deo loqui amplius, ne eum quæritis amplius, non enim inuenietis: cum, dum inueniri potuit, eum quærerere distulistis: sed tandem adhuc inuenietis, at prius negligentia vestrâ supplicia persoluenda sunt.

Dicitur Alexander Macedo, cum urbem Alexander aliquam obsidione cinxisset facem accende- Magnis in re consueuisse, ac publica præconis voce edi- vrbium ob- cere omnes, qui sese, dum fax maneret accē- fidione fa- sa, victoris potestati tradidissent, incolumes cem accen- fore: verum nullam extincta facie spem salu- debar, & tis reliquam superesse. Sane ad eundem no- quam ob- biscum agere modum videtur Deus, quando rem. nimirum conscientias nostras inuadit. An non auditis, vt quotidie iam in Quadragesima auribus nostris per Prophetas tuba sua infonet: *Conuertimini ad me*, tradite vos ve- *Ioel 2.* stras: omnia, aperite mihi portas vestras; & alibi: *Querite Dominum dum inueniri potest*, *Esa. 55.* quam diu vitæ huius fax ardet: nam vbi illa extincta erit, post mortem scilicet; nullus indulgentiæ aut misericordiae locus est.

Prudenter sane magnus ille Aegypti Rex Insignis Pharaon fecisse videtur, cum fertilitatis tem- conceptus, pore, & aureo sæculo durante, horrea condi- *Gen. 14.* dit, in quibus frumentum reconderet: quod famis tempore in populi usum cederet, & quod exteris ac vicinis liberaliter erogaret. Ita mihi non minus sapienter illi facere videntur, qui huius vitæ tempore, tempore inquam fertilitatis, cum tantillo labore tantaque facilitate misericordiam acquiri potest (audite enim scripturam dicentem: *Misericordia Domini plena est terra.*) thesauros meritum condunt, animæ horrea bonis operibus replēt & constipant, vt tempore calamitatis & siccitatis à fame spiritali immunes esse possint, quæ non septem annis, vt illa fames Aegyptiaca, verum in æternum duratura sit. Infelices por-

ro illi insipientes qui tempore messis in horrea frumentum negligunt inuicere; cum enim eos hyems aeternitatis improvisos adorata fuerit, famem patiuntur ut canes.

Alius conceptus. *Leuit. 32.*

Inter cetera, quas Deus sibi offerri volebat aues erat & cygnus. Quamobrem potissimum bone Deus? Est enim avis pulcherrima, instar niuis candida, & cantus suauissimi. Verum quidem, sed non cantat, nisi ubi fata vocant. Est igitur cygnus reproborum figura, eorum scilicet, qui vitam emendationem, morumque correctionem vsque ad extremum vitae terminum differunt, & prius poenitentiae threnos & palmodiam non cantant, quam iam iam ex hac vita emigraturi.

Deus non inuenitur nisi in medio doctorum, in templo.

Igitur o Christiana anima quaerite Deum, quam primum ut eum perdidistis, miseramquam animam, animam a ministris, nouatoribusque in errorem ductam, & a recto veritatis tramite seductam. Inuenietis eum in medio Doctorum, in medio veterum Patrum, non vero inter Nouatores. Hic eum inuenit Deipara, hic eum reperit anima; alibi vero non inuenitur.

Matth. 21.

Vos vero mulieres surgite tempestiuus, estote diligentiores: surgite saltem *orto iam sole*, exite e vitiorum Ierusalem, emite pretiosa bonorum operum aromata, Christum quaerite, & videte num in animabus vestris surrexerit. Vos autem Reges & Principes relinquitte Orientem, pacem cum sociis componite, ambitionem extinguite; mundum deserite, & ductu stellae fidei, cum tribus regibus, pauperem Jesum Regem vestrum in stabulo iacentem in praesepe reclinatum quaerite, *ibi eum inuenietis.*

Insignis conceptus.

Luc. 1.

Philosophi in Eucharistia.

Vos potro Philosophi, qui Deum vbique & in omnibus quaeritis in inanibus imaginant in Eucharistia, in ideis, in natura, in aeternitate, in tertis categoriarum vestrarum indagatis, relinquitte vanitates illas, deserite curiositates, & eum in Eucharistia, magna cum humilitate, idque fide Catholica, potius quaerite. Vos quoque Theologi, qui Deum in abditissimis etiam locis quaeritis: modo scilicet in duabus naturis in vna hypostasi subsistentibus, & in rubo illo ardenti incarnationis: modo alia quadam ratione, in trib. scilicet personis & vna eademque natura, in profundo SS. Trinitatis

Theologi in cruce.

mysterio: relictis sublimibus hisce mysteriis, & praeruptis praecipitiis, in quibus non paruum erroris periculum est, venite, quaerite, adorare, conspiciate eum in cruce, illic enim reperietur, *ibi enim inuenietis.*

mysterio: relictis sublimibus hisce mysteriis, & praeruptis praecipitiis, in quibus non paruum erroris periculum est, venite, quaerite, adorare, conspiciate eum in cruce, illic enim reperietur, *ibi enim inuenietis.*

Hem audiores, si Deum quaerere differitis, cum tam facile inueniri potest, si poenitentiam non feceritis: venturum mihi credite, aliquando tempus quo eum quaesituri estis & non inuenturi, imo in peccatis vestris morituri. In vos hoc quadrat, haeresiarchae, de vobis conuerso nomine haec fabula narratur, pestes & furtae infernales, quae quotidie animas in exitiale periculum trahitis, ac contra veritatem, contra conscientiam, contra Dei timorem pugnantes, vobiscum in aeternam damnationem deuoluitis. Reducite vobis in mentem, tragicam & funestam praedecessorum vestrorum catastropham: tristitem inquam exitum gigantum illorum, Arij, Manichaei, Pelagij. Reuocate in memoriam horrendum illum finem ac miserum vitam Epilogum maiorum vestrorum Lutheri & Caluini. An non omnes hi in peccato mortui sunt? an non in extremis de venia impetranda desperantes hinc discesserunt? Cauete igitur vobis, o sacrilegi ministri, nefariorum parentum nefariae proles; caute, inquam, ne in peccatis vestris moriamini. In vos etiam, o obdurati peccatores & pertinaces, haec dicta sunt. Ita namque cum omnibus tuis copiis in mari rubro mortuus & submersus es Pharaon. Ita rebellis Absalon, qui aduersus patrem clementissimum collecto exercitu insurgens, & nunquam peccatum volens agnoscere, exspirasti. Ita vos Sodomitae, verbis Angelorum & Loti minime credentes, estis extincti. Ita denique vos primi mundi incolae, qui Noe monenti ac tanto tempore praenuntianti auscultare nolulistis in peccatis vestris mortui, diluuij vndis estis suffocati. At melius & prudentius, vos Niniuitae, egistis, qui Deum, dum inueniri potuit, quaesivistis, & ad primam Prophetae praedicationem, a vita vestra pessima ad Deum toto corde estis conuersi.

IV.

Haeresiarchae in peccatis suis moritur.

Peccatorum in peccatis suis mortui. *Exod. 14. 2. Reg. 18.*

Gen. 19.

Gen. 7.

In peccatis vestris moriemini, id est, condemnabimini, anne igitur Deus alicui dam. Deus non natio-

potest peccatori damnationem suam reuelare? an peccatori sententiam mortis irrevocabilem potest suggerere & manifestare? Non equidem existimo. hac enim ratione fieret, vt anima in desperationis barathrum precipitaretur. Hoc saltem constat, Domine, atque etiam credo, quod licet mihi me damnandum reuelasses, humiliter responderem. Bene quidem clementissime Domine, si in peccato perseuerem, non vero, si facta poenitentia me ad te conuertero. Iustitiam tuam quidem pertimesco, hoc tamen mihi de te confusus arrogare audeam, ac dicere, quod, quamuis nomen meum in libro reprobatorum & damnandorum consignasses; si in hoc vita poenitentiam egero, te, (ignosce, si loquar audacius) nomen meum delere, atque in electorum me numerum cogam ascribere. Quid vero impedit, quo minus hoc liceat dicere; David mihi prauiuit, ac viam monstrauit dicens: *Deleantur de libro uiuentium, & cum iustis non scribantur.* Denique benignissime Domine, condidisti me quidem sine me, at me sine me damnare non uales. Hoc enim bonitati tuae aduersatur, & libertati meae patrocinauitur.

Psal. 68.

Est igitur sententia haec comminatoria, & interlocutoria, appelleretur prout libitum fuerit, non vero definitiua & certa. Nolite itaque o animae pauidae & meticulosae ad hanc praedestinationem & reprobationem consternari, nolite credere quidquid ministri uobis & haeretici insusurrant. Verum credite & quidem firmiter, nunquam uos damnandas, quod damnandas prauidet Deus: uerum, quod ipse ab omni aeternitate nunquam uos poenitentiam de peccatis acturas, & in iisdem moriturus prauidet? Ita ut dicere liceat, uestram uobis pernicitiam & obdurationem, non uero Dei praesentiam, damnationis causam futuram.

Quamobrem clementissime ac benignissime Domine, qui hominem ad damnationem minime creasti, & non uis mortem peccatoris: sed magis ut conuertatur & uiuat, quiq; eum quotidie ut poeniteat expectas: Concede nobis, obsecro, tempus, gratiam & animum, ut dignam pro peccatis poenitentiam agamus, & quamdiu uitae fax

ardebit, bonis operibus incumbamus. Ante omnia uero mane nobiscum, noli nos derelinquere, noli nos gratia tua destituere: nihil enim nobis aut funestius, aut acerbius accidere queat. Quod uero omnium est miserissimum, cum te iam amiserimus, periculum est, ne te quaerentes unquam amplius, deinde inuenire possimus, & peccatis nostris moriamur. Auerte hoc igitur a nobis, aufer calamitatem hanc ob animis, ac triste hoc infortunium ceruicibus nostris immineas procul repelle. At largire nobis gratiam, tuorum nobis aperi donorum thesauros, ac semper nobiscum permaneto: illa namque uera est ratio, quia in librum electorum tuorum, quo ad praesentem quidem iustitiam in hac uita & quo ad gloriam in altera spectat, referamur, Amen.

FERIA III. POST DOMIN. II. QVADRAGESIMAE.

Partitio.

- I. De fide & obedientia Ecclesiae praestanda.
- II. De Cathedra.
- III. De Scribis.
- IV. De Phariseis.

Super Cathedram Moysi sederunt Scribae & Pharisei. Omnia quaecumque dixerint uobis, seruate & facite, Matth. 23.

FIGURA.

PO TENS ille Persarum Monarcha *Dan. 6.* prius super omnes regni prouincias ac regiones centum ac uiginti satrapas, ueluti regni custodes & Episcopos constituit: ac super omnes hos Principes tres ex quorum numero Daniel, omnibus negotiis superintendentes simulque decreuit, ut priores satrapae tribus illis rationem redderent, simulque obedientiam praestarent: atque illos ueluti maiestatis regiae uicarios, omnes regni subditi agnoscerent. Id uero, quod olim Darius in sua reip. statu, ad regni regimen & gubernationem, praestitit, Deus regum

Qq 3 Rex